

"Crkva je istinska nada Azije"

Član Svećeničkog društva Svetog Križa, José Luis Mumbiela, zaređen je za almatijskog biskupa u Kazahstanu. Intervju je objavljen u listu "Catalunya Cristiana".

3.02.2012.

Samo tjedan nakon uzdizanja Ivana Pavla Drugog na čast oltara, mladi svećenik José Luis Mumbiela iz Monzóna (Španjolska) zaređen je za almatijskog biskupa u Kazahstanu.

Dotad je bio rektor
interdijecezanskog sjemeništa u
Karagandi.

Kao svoje episkopalno geslo odabrao
je prve riječi koje je Ivan Pavao Drugi
izgovorio kao papa: „Širom otvorite
vrata Kristu!“. Ovo će za njega biti
veliki pastoralni izazov u stepama
Kazahstana, zemlje koju je zavolio u
posljednjih 13 godina.

***U mladim godinama, odnosno tek
u 41., kako ste kao novi biskup
Almatija—jednog od
kazahstanskih glavnih gradova—
reagirali na imenovanje? Što je u
Vašem umu i u Vašem srcu?***

Kad su se prve glasine o imenovanju
proširile, moram priznati da nisam
reagirao s velikim entuzijazmom. Ali
kad vas Crkva pozove na služenje,
poziv se ne odbija lako, iako ga je
možda teško prihvatiti. Tijekom
vremena, čovjek nauči prihvaćati
Božje zahtjeve, čak iako na prvu to

nije atraktivno. Osim toga, kako vrijeme prolazi, čovjek shvaća da je Bog bio u pravu. Uvijek je tako: put zadovoljstva je činjenje volje Božje.

Kakva su Vaša očekivanja u suočavanju s pastoralnim izazovom koji je Papa stavio pred Vas?

Uvjeren sam da jedino s Božjom pomoći mogu uspjeti na ovom zadatku. Također me čini sretnim što znam da Bog pruža sve pomagače koji su potrebni (svećenike, religiozne ljude i laike), tako da će djelo biti potpuno Njegovo i onako kako On želi. Na nama je da se trudimo, na najbolji način kako to znamo, a ne da stavljamo prepreke na Njegov put.

Kakav je osjećaj biti pozvan na služenje kao pastir biskupije?

Teško je reći budući da sam još u fazi upoznavanja. Ipak, pokušat ću

dočarati riječima dobro poznate molitve: „Učini me, o Gospode, oruđem svog mira“, donoseći oprost, izmirenje, život, nadu, optimizam, vjeru. Ukratko, „stavljajući ljubav tamo gdje je nema.“

Mnogi će pitati: Što svećenik iz Monzóna (grada u Aragoniji, blizu Barbastra) radi u stepama središnje Azije? Možete li nam ukratko ispričati svoju priču o ljubavi prema zemlji u kojoj živite već 13 godina i koja je tako različita od Vaše?

Iako mi nikad nije bila namjera da idem u misije, bilo mi je jasno da kao dijecezanski svećenik u svojoj službi nisam ograničen na zemljopisne granice svoje dijeceze, ali da ću morati imati srca i raspoloživosti onoliko kolike su potrebe Crkve. Tako da „ljubavna priča“ počinje s mojim zvanjem — s ljubavlju prema ovom narodu i prije nego sam ga upoznao,

želeći im služiti prije nego što sam uopće znao da ću biti s njima. I napokon, kad sam došao, bilo je divno otkriti ljudske kvalitete ovog naroda i koliko poštovanja imaju za sveto. Međunarodno sjemenište, u kojem sam živio tijekom svoje priprave za svećeništvo, svakako je bio dobar „poligon“ za učenje suživota s ljudima koji dolaze iz dosta različitih kultura i okruženja. Ipak, mislim da sposobnost da se mogu uklopiti među ljude koji su veoma različiti je, ili bi trebala biti, u duši svakog svećenika, svakog pastora.

Što nam možete reći o Crkvi i narodu o kojem se sada brinete kao njihov pastir? U kontekstu religijskog pluralizma koji karakterizira ovu državu, koliko su dobro integrirani u društvo?

Sada se katolicima odobrava sloboda bogoslužja koju su samo nekoliko

desetljeća prije mogli samo sanjati. Službeno, katoličanstvo se smatra jednom od državnih „tradicionalnih“ religija, uz islam i rusko pravoslavlje. To je veoma važno s obzirom na malen broj katolika u usporedbi s ostalima. Trenutno Katolička crkva prolazi kroz razdoblje transformacije. Izgled Crkve postaje raznolikiji nego što je bio u sovjetskoj eri i u 90-ima. Mentalitet ljudi također se mijenja i u sociopolitičkoj sferi. S obzirom na to, pogled u budućnost je ipak neizvjestan zbog stalnog kretanja stanovništva i svih neizvjesnosti sadašnjeg uređenja koje u ovom trenutku ipak daje dobre rezultate. Ali nitko ne može predvidjeti koliko će to trajati.

Vi ćete biti biskup Almatija....

U biskupiji Almati, na jugu zemlje, kazahska većina revno ostaje vjerna tradiciji, što uključuje islamsku religiju. Ljudi u Almatiju (ekonomska

prijestolnica Kazahstana s 2 milijuna stanovnika) ima prepoznatljiv mentalitet u odnosu na ostatak zemlje. Obično su više otvoreni i ponašaju se kozmopolitski.

Kao vođi manjinske Crkve koji će biti Vaši prioriteti za biskupiju?

Iznad svega, pružanje velike brige „malom stadu“ koje mi je povjereno - u prvom redu svećenstvu. Sol, iako mu je udio u jelu ima malen, jelu daje poseban okus, što je na kraju čini neophodnom. Kazahsko društvo treba ovu malu manjinu da začini društvo. Ljepota naše vjere privlačna je zbog radosnog svjedočenja koje dajemo. I nekatolici očekuju (svjesno ili nesvjesno) od nas da živimo u skladu s Kristovom porukom; oni su u potrazi za životom koji ih može osloboditi od lanaca za koje se tako često čini da ih vežu bez nade spasa: lanaca sebičnosti, osvete, podmitljivosti, očaja.

Nakon pet godina djelovanja u
jedinom srednjoazijskom sjemeništu,
još jasnije spoznaješ veliku potrebu
Crkve za svećenicima koji su ovdje
rođeni tu, kao i za religioznim
laicima koji svoj život posvećuju
Bogu.

***Kako negostoljubiva slika
kazahstanskih stepa odgovara
Crkvi u zemlji u kojoj je snažan
utjecaj komunističke prošlosti?***

Promatranje neizmjernosti stepa na
mnogim mojim izletima daje mi
veliki spokoj; ti široki horizonti
pomažu da proširite dušu, kao i da
osjetite blizinu neba zemlji. Čini mi
se kao podsjetnik na to da je raj vrlo
blizu Zemlje. Ali da, komunizam je
zasigurno ostavio dubok trag na duh
naroda, ponekad u dobrom, ali često
ne. U svakom slučaju, brze političke,
društvene i kulturne promjene koje
je ova zemlja doživjela od kraja

sovjetske ere čini budućnost vrlo teško predvidivom.

Kako se vjera živi u Kazahstanu?

Vjera u Kazahstanu? Pa pretpostavljam da se živi kao i svugdje: usred progona svijeta i Božje utjehe. Ovdje smo mi katolici mlada manjina, koja treba odrediti put i rasti, bez mogućnosti oslonca na veliku „humanu“ podršku od društvenih, kulturnih pa čak i obiteljskih tradicija, bez oslonca na to da se kršćanska vjera, a posebno katolička, prirodno prima i prenosi. Možda je to razlog zašto nam Bog daje posebnu radost i pomoć u našoj vjeri. Nedostatak tih "društvenih" resursa nekako vjeru za nas čini "jednostavnijom". idemo lakše za onim što je bitno, odnosno za osobnim kontaktom s njim, ne hvatajući se tako lako u kulturne ili socijalne okolnosti, iako su to važni

aspekte vjerskog života i ne bismo ih se smjeli odreći.

Gledate li u današnju Aziju s velikom nadom za univerzalnu Crkvu?

Možda bi bolje bilo reći da je sama Crkva prava nada za Aziju. U ovom trenutku, taj je kontinent veliki izazov za evangelizaciju. A i za azijske narode koji prolaze kroz razdoblje ubrzanog razvoja (npr. za Kinu ili Indiju), evangelizacija je prilika da otkriju vrednote koje su istinski humane, i da saznaju da bogatstvo nije samo stvar nafte ili trgovine nego da zahtijeva integralan razvoj svake ljudske osobe u svjetlu Evanđelja. Tako da Azija trenutno ima veliku potrebu za misionarima.

Koji je poseban izazov evangelizacije u biskupiji kao što je Vaša s mnogo muslimana i pravoslavaca?

Mi ne vidimo nikoga kao "protivnika". Prije svega, moramo nastojati potpuno razviti golemo "skriveno blago" koje posjedujemo, čineći najbolju moguću korist od svih "talenata" svoje vjere. Ostalo, kao što je Isus rekao, bit će vam pridodano. Djelo evangelizacije mora biti posljedica preobilja našega osobnog napora, uz pomoć Božjeg blagoslova, kako bismo svoj kršćanski poziv živjeli u potpunosti. Tada će se, kao što je blaženi Ivan Pavao II. volio reći, istina širiti sama po sebi.

Kada ste prvi put došli u Kazahstan 1998. godine, mislili ste da će to biti na tri godine. Sad se čini da će Vaš ostanak ipak biti duži. Kako je Vaše ovdašnje iskustvo doprinijelo Vašem osobnom življenju vjere?

Smisao mog života jest u zvanju u koje me je Bog pozvao kao dijecezanskog svećenika u

Svećeničkom društvu Svetoga Križa. On me je zamolio da obavljam svoje zvanje u ovim zemljama, uz ove ljude. Dakle, lako je razumjeti zašto živjeti i služiti u Kazahstanu jer je upravo to smisao mog života. Vrlo sam zahvalan, i Bogu, i ovoj mojoj novoj zemlji.

Catalunya Cristiana

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/crkva-je-istinska-nada-
azije/](https://opusdei.org/hr-hr/article/crkva-je-istinska-nada-azije/) (27.02.2026.)